

[Arbejdsministeren.]

fald forstået det sådan, at der er god vilje til, uanset de ting man måtte være uenig om og blive ved med at være uenig om, at gøre et godt og sagligt arbejde i udvalget om denne ferielovgivning.

Af de hovedspørgsmål, der har været nævnt, er der først spørgsmålet om medhjælperne, som ikke efter lovforslaget indtages under ferieloven. Der nævner hr. Erling Dinesen, at her har jeg gjort det helt usædvanlige ikke at følge flertallet i det udvalg, der har udarbejdet grundlaget for ferielovsrevisionen. Det er nu ikke så forfærdelig usædvanligt netop på dette område ikke at følge et udvalgs flertal. Når man graver lidt i historien, og det har jeg gjort, vil man opdage, at helt fra 1938, da vi fik den første ferielov, og siden, når der har været kommissioner og udvalg om ferielovgivning og om medhjælperlovgivning, har det tværtimod været det almindelige, at man i disse udvalg og kommissioner har stillet forslag om, at medhjælperne skal indtages under ferieloven, og det er også hidtil altid sket, at den til enhver tid værende regering har fulgt mindretallets forslag, som altså går ud på at lade medhjælperne forblive under medhjælperloven.

Det kan nok give anledning til overvejelser, at det gennem en lang periode kan konstateres, at sådan har man båret sig ad. Jeg vil med det samme afvise hr. Poul Dams udtalelse om, at det er, fordi man ikke har tænkt tingene igennem. For mit vedkommende — det var måske hr. Kurt Brauer, der var inde på det — er det skam en bevidst afvejning, der har ført til dette resultat. Jeg opfatter ønskerne om, at medhjælperne bringes ind under ferieloven, som udslag af en i og for sig prisværdig trang til at skabe ensartethed, en trang, som jo hos hr. Poul Dam udviklede sig til det helt perfektionistiske. Men efter min bedømmelse er der ikke, specielt ikke når det drejer sig om medhjælperne, noget påtrængende behov for at tilvejebringe en sådan ensartethed, og der er argumenter imod at gøre det. På de områder, for hvilke medhjælperloven er gældende, og det er jo først og fremmest landbrugsområdet og den faste huslige medhjælp, ligger det jo i selve arbejdsforholdets natur, at arbejdsgiveren og arbejdstageren søger frem — bør i hvert

fald søge frem — til en fælles rytme i deres arbejde og i deres fritid, og det taler for at løse ferieproblemerne inden for rammerne af det aktuelle arbejdsforhold og ikke som en refleks — for arbejdstagerens vedkommende — af det arbejdsforhold, han havde året i forvejen.

Den gældende ordning for medhjælperne giver den samme standard, som ferieloven giver for andre løntagere, og allerede af den grund forstår jeg det egentlig ikke, når hr. Erling Dinesen siger, at ved at fastholde medhjælperne under medhjælperloven varetager man specielle arbejdsgiverinteresser. Det blev da heller ikke forklaret, hvad det var for arbejdsgiverinteresser, der var tale om, og jeg fik da egentlig også nærmest det ud af det, at på et bestemt område kunne hr. Erling Dinesen tænke sig medhjælperlovens princip anvendt på andre grupper, nemlig lærlingene, så de fik godtgørelse efter den aktuelle indtjening og ikke som efter ferielovens indtjeningen året i forvejen. Hertil kommer, at knapheden på arbejdskraft, som i en årrække har været særlig udtalt netop inden for de områder, der dækkes af medhjælperloven, er en yderligere sikring mod diskriminering af medhjælperne.

Landbo- og husmandsforeningerne, der i denne forbindelse repræsenterer både arbejdsgiverne og arbejdstagerne — medhjælperne i landbruget er jo landboernes egne børn og regner med selv at blive selvstændige landbrugere — har påpeget det upraktiske ved at anvende ferielovens princip på medhjælperområdet, og ser vi på, hvad man har sagt fra deres side, der repræsenterer den huslige medhjælp, ja, så fremgår det af redegørelsen om arbejdstid og ferie, at Husligt Arbejder Forbund på forespørgsel har meddelt udvalget, at forbundet ikke har noget at indvende imod, at dets medlemmer kommer ind under ferielovens bestemmelser. Det er altså ikke noget stærkt udtalt behov, der gør sig gældende, men vel mere, som jeg nævnte det, en måske forståelig perfektionisme — man vil gerne have alting til at se ens ud — og så er spørgsmålet altså, om behovet derfor er tilstrækkelig stort.

Størst forskel på regeringens lovforslag og de to private forslag til beslutning er der jo med hensyn til ferietidens længde. Jeg skal ikke fordybe mig meget i spørgs-